

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně: **M. D.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2015, č.j. OAM-248/LE-BE03-LE22-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadla žalobkyně v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítala, že žalovaný v řízení o udělení azylu v obecné rovině porušil zákon o azylu ve spojení se základními zásadami správního řízení. Žalobkyně upozornila na povinnost správního orgánu dbát základních zásad správního řízení vyjádřených v § 2 až 8 správního řádu, a to především povinnost správního orgánu zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žadatele s tím, že žalovaný je povinen pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Žalovaný dále dle žalobkyně nepostupoval eurokonformním způsobem, když při aplikaci ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu nezohlednil požadavky vyplývající z čl. 4 kvalifikační směrnice, v této souvislosti žalobkyně poukazuje na zásadu „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“ a následně cituje z několika rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, týkajících se povinnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu a

povinnosti správního orgánu řádně posoudit skutkový stav. Žalobkyně dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího právního soudu č.j. 6 Azs 235/2004 ze dne 21. 12. 2005, v němž se uvádí „Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ či na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2009 č.j. 9 Azs 69/2008, v němž je uvedeno: „Pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení.“ Žalovaný tak pochybil, když řádně nezohlednil všechny azylově relevantní skutečnosti, které žalobkyně v průběhu správního řízení tvrdila a konzistentně uváděla a ani k nim neprovedl žádné důkazní prostředky. O nezákonnosti a nesprávnosti napadeného rozhodnutí dle žalobkyně svědčí i to, že žalovaný nezohlednil konkrétní skutečnosti, a to okolnosti ozbrojeného konfliktu na Ukrajině nebo přítomnost sestry žalobkyně na území České republiky. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Správní orgán zopakoval důvody, které žalobkyně uvedla ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to snahu zůstat v České republice (dále jen ČR), kde má starší sestru, ve vlasti nikoho nemá, je tam nedostatek pracovních příležitostí a má obavu ze současné bezpečnostní situace na Ukrajině. Žalovaný v této souvislosti zopakoval a zdůraznil, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodu upravených v zákoně o azylu. Snahu zůstat v ČR a legalizovat si pomocí žádosti o mezinárodní ochranu zde pobyt, či fakt, že v ČR pobývá sestra žalobkyně, stejně jako nedostatek pracovních příležitostí, absence rodinného zázemí i současná situace na Ukrajině, jak je podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí, nejsou relevantními důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán proto odmítá výtku žalobkyně, že v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí nezohlednil všechny azylově relevantní skutečnosti, které žalobkyně v průběhu správního řízení uváděla. Jak správně žalobkyně v žalobě podotýká a dokládá vybranou judikaturou Nejvyššího správního soudu, žadatel má v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinnost tvrzení a povinností správního orgánu je, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o pronásledování jeho osoby potvrzují nebo vyvracejí a zpochybňují. Správní orgán připomíná, že žalobkyně žádné jiné důvody pro podání své žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuváděla, naopak prohlásila, že v zemi původu nikdy neměla problémy se státními orgány, soudy, policií nebo armádou. Rovněž prohlásila, že nikdy neměla problémy kvůli své rase, národnosti, pohlaví nebo náboženskému přesvědčení a ani jiné problémy. Správní orgán zdůrazňuje, že institut mezinárodní ochrany je výhradně určen pro poskytnutí ochrany cizincům v zemi svého původu pronásledovaným či ohroženým vážnou újmou, tak jak ji specifikuje § 14a zákona o azylu, nikoli k úpravě pobytu cizince, tedy jako náhražka zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Žalovaný je přesvědčen, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, pokud žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil.

Rovněž má za to, že se při posuzování žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobkyně v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu žalobkyně nevyjádřila ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 14. 11. 2014 a následném pohovoru ze dne 27. 11. 2014 žalobkyně uvedla, že má ukrajinskou národnost i státní příslušnost, je pravoslavného vyznání, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany, hnutí nebo organizace, nebylo a není proti ní vedeno trestní stíhání. Je svobodná, na Ukrajině žije jen jedna její sestra. Matka žije v Řecku, otec s bratrem v Rusku, druhá sestra žije v ČR. Vlast opustila dne 6. 3. 2012, odjela za prací do Polska (což byl jediný důvod jejího odjezdu), kde pobývala pět měsíců. Při vycestování měla polské vízum za účelem zaměstnání na dobu šesti měsíců. V červenci 2012 odjela do ČR na návštěvu za sestrou. Byly jí zde odcizeny věci s doklady, tak zůstala v ČR. Původně se chtěla vrátit na Ukrajinu a zajistit si nové pracovní vízum do Polska. Zůstala však u sestry v ČR a asi po měsíci začala chodit na brigády. Nové doklady si nevyřídila, obávala se vyhoštění, svého nelegálního pobytu v ČR si byla vědoma. O mezinárodní ochranu nepožádala ihned po svém příjezdu do ČR, protože o této možnosti nevěděla, učinila tak až tehdy, když jí řekli, že tuto možnost má. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že na Ukrajině nikoho nemá, chce zůstat v ČR, žít se sestrou, která jí pomáhá a pracovat zde. V případě návratu do vlasti se obává, že tam bude sama, musela by si shánět práci, což je těžší než v ČR a rovněž se obává situace, která tam nyní panuje. Prohlásila, že ve své vlasti nikdy neměla potíže se státními orgány, policií nebo soudy. Svůj zdravotní stav označila za dobrý.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobkyně žalovaný konkrétně vycházel z Informací MZV ČR č.j. 98524/2014-LPTP ze dne 16.4.2014, č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29.5.2014 a č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1.8.2014, ze zprávy Zvláštní pozorovací mise Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě na Ukrajině (OBSE) z 23.4.2014, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 1.7.2014, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 16.9.2014 a z informací Infobanky ČTK – „Země světa, Ukrajina“- aktuální znění. Žalobkyně využila možnosti se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit, žádné námítky nevznesla, doplnění podkladů nenavrhl.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Krajský soud po provedeném přezkumném řízení ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že by byla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Z výpovědi žalobkyně je zřejmé, že nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace, politicky se veřejně neangažovala a neuvedla žádné potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Žalobkyně rovněž neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr o existenci její odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. V této souvislosti je přitom nutné zdůraznit, že výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobkyně v obci Pidvusoce v Ivanofrankivské oblasti, kde žila, žádné azylově relevantní problémy neměla. Jediným důvodem odjezdu žalobkyně z vlasti byla příležitost práce v zahraničí. Tato skutečnost, stejně jako absence rodinného zázemí na Ukrajině (ostatně na Ukrajině žije jedna sestra žalobkyně a babička) a snaha o legalizaci pobytu prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu je neslučitelná s výše taxativně uvedenými důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Je nepochybné, že žalobkyně si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěla zajistit legalizaci svého pobytu na území ČR pro svůj další život, což

ostatně i potvrdila. Soudu pak nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Pokud jde o obavy žalobkyně ze současné, tedy zhoršené bezpečnostní situace na Ukrajině, ta je zhodnocena v rámci doplňkové ochrany (viz níže). S učiněnými závěry žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž by byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“*. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů, včetně informací od samotné žalobkyně, pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, v rámci své úvahy se s nimi náležitě vypořádal, když otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné situaci (zde hodnotil i přítomnost sestry žalobkyně na území ČR včetně odkazu na konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které ani případnou existenci rodinných vazeb na území ČR nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů), sociální a ekonomické situaci žalobkyně, stejně tak jako k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Doplňková ochrana je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobkyni hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vycházel i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Konstatoval, že žalobkyně pro případ návratu do vlasti kromě obavy z nedostatku práce a obecné obavy ze současné tamní situace neuvedla žádnou konkrétní hrozbu vůči své osobě. Žalovaný dále s odkazem na informaci MZV č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29.5.2014 uvedl, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu nehrozí po návratu do vlasti postih ze strany státních orgánů. Z pohledu doplňkové ochrany se opětovně zabýval všemi žalobkyní tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, pokud jde o bezpečnostní situaci, žalovaný uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobkyně na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Konstatoval, že zhoršená

bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem, ve zbytku země je bezpečnostní situace klidná a stabilní. Uvedl, že žalobkyně pochází ze západní části Ukrajiny, z Ivanofrankivské oblasti, která je od těchto dvou oblastí velmi vzdálená a není uvedenými lokálními střety bezprostředně zasažena. Krajský soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* (podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26). Na uvedená rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn.

Případné vycestování žalobkyně nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR, žalovaný opětovně hodnotil i žalobkyní uváděné rodinné vazby na území ČR, které dle v napadeném rozhodnutí citované judikatury NSS nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Soud po zhodnocení výpovědi žalobkyně, hlavního motivu jejího odchodu z vlasti, důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Zdejší soud k tomu doplňuje, že žalobkyně měla možnost si svůj pobyt na zdejším území upravit dle zákona o pobytu cizinců, což neučinila, pobývala zde nelegálně, čehož si byla vědoma a začala situaci řešit až prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu, když se o této možnosti dozvěděla. Jak je již uvedeno výše, k legalizaci pobytu nelze zneužívat zákon o azylu. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobkyně nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdila ani nebylo prokázáno, že by některému jejímu rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Soud uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem

proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 11. ledna 2016

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně